

и патилата си да драшишъ по стените.
Тамъ съ другите наредъ, и самъ отдавна бяхъ
азъ мойто именце надраскалъ . . .

Доживяхъ

да бъда пуснатъ вънъ най-сетне да живея,
на воля — въ крепостъта. А лесенъ е отъ нея
нататкъ пътя. Тъй тогава мисляхъ азъ.
И право. Една нощъ, издябналъ сгоденъ часъ,
незабелязано се изъ града измъкнахъ —
и, по апостолски, два месеца се мъкнахъ,
докато въ Цариградъ да стигна. Първи пътъ
тукъ, въ столнината на Султана, на умътъ
на всички, като менъ безумци, се почудихъ —
че видяхъ Турция шо значи. И си гудихъ
на омисль тогазъ : навредъ да обреджъ
по нашенско, — да се съ очи си убеджъ,
дали все още тамъ бълнуватъ за свобода . . .
Година цяла тъй все ръшихъ изъ народа,
бяхъ въ сума градове, обходихъ и села —
къде не! И навредъ все същите тегла
азъ виждахъ. Виждахъ какъ со същата надежда
къмъ Бога, погледи клетника робъ възвежда,
и какъ, во името на същий Богъ, врагътъ
беснее и скверни домашния му кътъ, —
и като тъпанъ му гърбината налага.
Богъ люби слабий, но на силния помага.
И, както по-напредъ, апостоли видяхъ
да проповядватъ. Чухъ туй същото отъ тяхъ,
което знаяхъ, на което знаяхъ края.
Година цяла тъй се лутахъ азъ въ замая;
малцина отъ онезъ съ които другаряхъ,
съ които въ прежни дни една съдба деляхъ,
азъ между живите заварихъ — мъртви-живи;
съ плахъ погледъ виждахъ ги и мрачни, мълчаливи —
те още отъ далечъ избягваха отъ менъ.
Горките, мисляха че азъ съмъ заразенъ

310/00
3700
2526
758